

GINNENINNE

Fontein

*Gisteravond over je gedroomd.
Ik viel twee keer uit bed.*

*Tijd dat je verhaal wordt verteld.
Over hoe je een kind nam.
En hem oud maakte.*

*Oud gemaakt.
Oud gemaakt met jouw tijd.*

Mountshannon, 1962

In winterse vrucht staan de bomen,
rond de schoorstenen bedelt sneeuw.
De mist pinkelt even als de ijscowagen
stopt om de stijfjes te bevrachten.

Aan verbeurde heesters bungelen
verschrompelde zuurbessen, het is
of ons allemaal de vriezelaar wacht.
O lekkie, lekkie is dood.

Uit de monstrans van de cabine
een zwarte radio, een been dobbert
in de pluim uitlaatgas,

terwijl optrekkende sneeuw
de straat galstert en kerst.

Gimmel, de ijscoman,
een kanga man, een Koekoeliaan.
Dat zegt kinderen hier weinig.
Die noemen hem liever *Griesmuil*.

Rijzige lantaarns glazuren hoop
hier, op straat,
 of ginds, over het oenenkoren,
om gevels terwijl de wissers vagen

snipperen lichtjes
met een trouweloos fanatisme.

O wispertjes,
kom bouwen in het lege huis van de blik.

Zijn moeder was
een sleutelgat, zacht roestend na regen.
Maar wilder bloemen namen een lift.
En honden randen botten aan.

De wereld walst in zijn kom wolken.

Kom lossen bij de eenzame muur
waar de Maagd spreekt met zachte mayonaise-tong.

Altijd een schilling voor je over,
maar blaf eerst een hond af, voor elke wolk een hond af,
de maan zal zijn droge lasso werpen,

neem de hond mee en schiet hem
door zijn ouwe gebakjeshoofd, schiet
door zijn bossenbollenkop met je Lee.

Koelwater drupt
van zijn tong, door zijn vacht.

Geen schaap
die zijn wolk nog wil dragen.

Geen paard. Geen mistige corrie
van de hertjeskonten.

Alles wat
de geest nog kan broden
is de mossige del.

Hij heeft de vrucht van de familieboom geslecht.
Hij heeft de familiefluit in een onneboom laten klinken.

Oom Doo liep in Spoelswikke
en hoorde
overduidelijk de familiefluit

Ja, Doo
spitste zijn keffende oortjes en takte
alle tot dusver bekende fluitelij af.

Hij zei: neef, de wereld is loops.
Frot hem maar in je hoontje.

De uitlaatpluim siddert,
een witte aal die sneeuw in het modderland ziet.
Het stuur van een man is het stuur van de wereld.

Een wereld die, straalvinnig, onder het blikken zonnetje zijgt.

Vroege huizen drummen tegen de straat.
Ladders schoren achter ingetrokken schuren.

Kinderen met mossige laarzen kraken
de tuinen krak krak krak – en de groot rokende pijp
van de dood, bleke opportunist, grijzend in het welke

Met een grint op de lippen
snelt de hazewind van de lorrie
op het rode hert van het licht af.

Kinders hebben ons met voetjes gewacht.
De dode baard van een lied leert een dode taal zo te zingen
dat de Oud weer in het welke grijnt,

rendieren kruimelen
onder het vuurpeloton van een vrachtend maantje
die rollend uit het verre door ijs zaagt.

Rendieren joepen over de rode maan.
Het is kerstmis in Hong-Kong, Kongo en Krommenie.

Een eindeloze stoet vrachtwagens
bidt op de horizon,
ellenlange lichtworm van hoop,

iets dregels, iets kohohoholligs
Al-kuhul, arabisch voor het kool, kahala,
het beschilderen van de ogen
met houtskool, het is Kerstmis
in Palestina, Palau en Pompei,

wormgaten vormen:
opdringerige sokken.

Want beesten wegen dit leven in kleuren.
Laat ik over de ruiglanden verhalen.
Lucht, vol gekropte sterren, spierwitte bijen.
De mossige elf van de dram, die door de ramen
haar hakerig groene vingers
in lang vergeten mensen slaat, laat ik

de kaarsjes uitblazen
die de grootgrondbezitter in het sloopkapelletje ontstak
voor de ratten
die aan de dromen van onze kinderen knagen
uitgekookte kraaloojjes,
aan gort gaan ze, allemaal.

Vader.

Aan de beddenvoet rot zijn hoerler, gouden modder
op 't lemmet, kalk, opgedroogd als mijn hart.

Als ze tijdens het pinksteravondgebed
haastig met hun eierhoofdjes komen bidden

jaagt hij ze, bij gebrek aan een zwaard,
met een kerstpiek de deur uit, neem
alsjeblieft naar zijn sterfbed
alleen wijnruit mee, hij verdraagt
sleutelbloem noch roos,

als de dood spruit
door de ijzige spijlen
van zijn beddenkooi.

Laat ons verhalen
over duistere rosalientje in het veld
waar de kleine poppetjes speledoren, O'Tummelke
met zijn boemeltje, O'Dommeltje
en zijn petieterige zeis,
enorm de halmen, enorm gehooi
en O'Dommeltje zwaaide
en O'Tummelke trok
en als spuim op een peinzende zee

kwam de grote hooier
met zijn onmenselijke hooiblik
en rosalientje gaf geen kik
toen O'Dommeltje met zijn petieterige zeisje
rond melktijd naar huis kwam
van het schoorveld.

Opa.

Een lange schering voorvaderen
stampvoeten om hem,
doden die rond hem de opo doen
in concentrische cirkels,
maar hij ziet opwaaiende bladeren, frommelt
aan zijn sigaartje, riedelt in de korg

van gure kerstwind, gaat zitten
en kraamt weg in rook.

Oma is
onder de feeëriekke straal van een malariamaaan,
op het witte doek gestorven.

Sloeg een vinnetje achterover, danste
die zeemeerminnendans
met een gat in haar bodhrán.

En in de gekaapte piratenhartjes
bloede de maarse zong van het bloed,

zilveren tongetjes
die jouw levensboek openslaan
maar het niet kunnen lezen

allemaal begunen ze,
rond de ketel op het vuur siffel ik
begin es, be ginnes...

Hoe de bomen naar de hemel raffelen!
Hoe stijfjes de opo schuifelen,
en sneeuw rond de schoorstenen bedelt
waar raafzwarte pluimen op hossen!

Sleur er een de kurk van het ijs op, twee
in een trage slede
een zwaan-kleef-aan van de dood!

In de kille lelielucht,
schraamt de gure seringen-dans van vlokken,
de maan wierde
dattetter een hele kelpen was,
en hoog aan de waag
spilt een tikkend zonnetje.

Tik-tak. Tik-tak. Gimmel wacht
tot de maan, schuin-machtig,
geen malariamaan een gloorpiet
tussen het strooigoed van de sterren
zijn stijflieve maneschijn
het wak in vracht,

en het ziek-witte leer van ijs
kraakt als een
nieuwe dokkersjas.

*Jij, met je vileine brauwen,
jij, die pijnt van de stakerigheid,*

Gimmel
werpt een muntje
in de zwarte wensput van het wak,
en de sneeuw kraalt en kraalt maar,

de lampen van de ijscowagen
bidden dicht in de verte.

En in dit spineuze duister
kraakt het ijs ondertijds van zijn laarzen
als een opname waaraan werd gemorreld.

Rouw
voor het gele bittertje van de ontschenen zon
wier lichtveren ontdaan
een gewonde mist ondermijnen.

De zon roboreert zijn stralen,
in de falset van licht
spolt sneeuw .

Dublin 1856

Konnely, de oude kleermaker
die Maagd Maria prikte met een naald.

Tegen middernacht
bij olielamplicht stoffen schikkend
verscheen ze, poedernaakt, de Heilige Maagd,
in weerluidend licht, met tralende lokken,
en de kleermaker jukte overeind,
greep de rol met het fijnste linnen
en begon haar een gewaad te zetten.

Maar kijken durfde hij niet hij
werd een regenboog die schuilt
in een oud, geniepig zeetje
die slaperige kaartenmakers
onder het schamele licht aaneenrijgen
tot een onheilig zijige naam.

Op de eiken vloer
een matrix van sesambeen, vervlucht gebed,
knielt hij, een uitgezuchte bloem
en de klaagmeel verstuift in de arre
van haar vele veer-dwijningen.

O fijnmazige wereld, O licht van mijn lied.
Doodziek ben ik, steerne, kom
mineer mijn naalden, mijn garen, mijn klos.

Mijn boeken vol patronen.
Mijn kast vol gewaden, van voerige snit.

Ik heb constellaties waar, vang ze
met het vlindernet van mijn draden
het gevang van mijn japonnen in,

Alpha Serpentis
Vulpecula en Monoceros
Ophiuchus en Canis Minor
en Coma Berenices

Aoife.

Haar huid wit als een beitelboom.

Ze wou het van kant maken.

Alles van kant maken.

Ik nam haar op.

Als in het alles, alpha in het affe.

Liet de wereld kantelen op haar lijf.

Buiten,

de bitte oenekaalhaai.

Haar nieme rekte, hidder.

Ik nam haar weer op.

Kom mijn lief klos met mij.

De wereld is toch zo klein.

Beibhinn, waggeldik als de moedergans,
uit de armpjesfamilie
met weinig beschudding

als een peer zwaar van het boomkrijt
bungelde ze in mijn werkplaats.

En toen ik 's nachts, na het floersen
met mijn naald een nieuwe ster aan de hemel prikte

o jullie hebben geen benul –

het licht vloerde mij, en een stokoude pekela
vulde de sponning met het toverhartige
dat alleen op naaldpunten veelt.

Mabbina,
beeldschone jongedame
gecursiveerd met staar
wou geen ceremonie,
geen jurk, enkel een gewaad

zeeg op een krukje, haar licht omtrent
op haar schouders tukten
witparelmoeren kamelen,
en toen leerde ik hoe stof
monosereen op het scherm
van de geest verdwijnt
als kledij.

Orlaithe kwam binnen
achter haar de ondode jager met de gouden tred.
En de Jager sprak: Ree, Ree, Ree.

Achter hem een veld klemmen
en eindeloos bezwijkende bossen
vol gewonde deernes,
gespalkte vrouwen in besmeurde jurken
die niet van mijn hand waren,

geen Konnelies maar die onverlaat Pilin
die een dichtersgeweer aan zijn muur heeft

en zijn naalden die nooit rusten
op hetzelfde firmament in giften doopt.

Feea schreedt onder een sleep van koperen lantaarns
en de straat lonte weg in de sneeuwdrift van.

Haar voetjes krukten

achter kloppende huizen door.

Pilin knipte geniepig zijn lichten aan,

trok alvast zijn zwarte kast open vol valswitte pon

maar een scharlaken haantje

pikte in de inktzwam van de nacht,

een zwarte wolk sporen inktte mijn stappen

en ik bood haar mijn arm en garen,

zoals ik allen mijn arm en garen bood,

sneeuw en inkt in een roerschakende stad.

En op Sráid Grafton

lag de dansende beer aan zijn ketting in een coma

en op het speeldoosje

tinkelde het inktzwammenlied,

zwarte stad, zware straten, o het is menens,

een beer in een coma, het is menens,

er rochelt een melodie van groetende rook,

in een aria van dwarrelroet, O Gormghlaith

alle kleermakers komen naar buiten

het is menens, o het is menens,

Pilin gluipt in zijn zilveren kwakjas

met een droom van een jurk naar de beer

en net toen alles op het punt stond

net toen Pilin
de comateuze beer
de trouwjurk had aangetrokken,
en de kleermakers zingend
de handen ineen sloegen

verscheen u, hier
bij een doodzieke man die naar de ochtend verlangt
en zo moet u Heilige Maagd onder mijn lied
de naald mineren, de oude dervisjnaald
uit nog oudere boeken, gewaad, linnen, rol,
O naalde maagd, glimlach, draad,

een parapluplant van papieren naalden
nulde, rond het blinde moeras van licht.

En zij hief een lied aan,
en de kleermaker hief een lied aan,
en alle rollen haven een lied aan, stoel aan, rek aan, knopen, stampij

op de byzantijnse speldenkussens
pierden elfjes rond de naalden, piere, piere pier o wedde,
pier o wedde, pier o wee.

De beste zondagspakken van de beste zondagen
in beste kerstdobber rond de boom
waarin de mooiste knoopjes hingen, zilverknoopjes,
paarlemoeren knoopjes, ongekend fijne garen,
door geheelnaams vuur gesponnen garen van licht,

O knoopjesboom,
ooit gedoopt in bittertjes en pit.

Ballynakill, 1928

Ze spraken in een goddels taaltje,
de liefde zelf hun ezelsbruggetje.

Twee koppige dwergezels en een ophaalbrug.
Afdankertjes uit de Donkey Derby
bij de kantelbrug en toen! Een viaduct!
Een viaduct vol Nubische wilde ezels!

Barokezels, aan gener zijde van de Boogbrug!
De Grand noir du Berry op die waanzinnige zweefbrug!
Een Merzifoon bij de kokerbrug, een Zweedse Husasna!

Op het einde altijd weer
twee muilezels op een hangbrug.

Het zonnetje balkt op de einder
mensen beschijnend die nog in een láaand leven,
waar wolken koppig op het ruim stallen, onverschillig,
als de rokende drijvers van de ezeltjesrace

met hun schafferpetten en natte berkentakken,
de vader onverschillig en diens vader onverschillig
Drochaid na h-Asail, ezelsbruggen in het echt, maar niemand ziet
het hele kleine ezeltje
onder de brug
altijd maar over en weer,
de liefde net

dat ezeltje, tussen
glaskruid, onbeweegbaar.

Een kreek kamt tussen de hoeven door,
wat een geborstel onder de bruggetjes.

Een loosgaan vorst tussen bemoste stenen,
de kwalk krachtelig, de zilg geit een oortje.

(

Muitemarie,
wast haar mooitille voetjes

met drakenspuug

en witterbran, met moeilijke tinne,
in kiezeltjesbran.

Genoeg mensen bijeen
om een flinke lorrie te doen kantelen,
Hogan en Logan en iedereen in toon,

maar je kon net zo goed pogen
het stadhuis van zijn plaats te trekken,
wat een laadzieke ezel, voorezel

wat een stamacht

Stadienamie, stadienamie.

twee geliefden,
twee bruggen,

naar elkanders
einde vissend.

En rozijntje
kuiert over het ganzenbord
van de nachthemel.

Bedlam, 1938

Bedlam, kazerne
voor mislukte guerrillas
niet langer beschut
door gewoonte op gewoonte,
verloren in een veel te korte opstand,
opgeborgen in een gezuiverde ruïne met tuinhek.

Bedlam komt, zeiden ze,
tegen Jareesha , die frank was tegen iedereen, veel te frank,
frank haar horrenbenen, frank haar tochtende blik,

in de verte mekkerden oudjes
vanavond het bedlam bebebe de ratelende bingo-blauwbaard
om die ogen te sluiten, mijn god de tocht

vanavond komt
het grote rad met zijn wiskunde

3, 14, 82, 7
39, 78, 12, 5

Die avond, Mare, werkte de wiskunde niet.
Jareesha, frank op de rand van haar bed,
wijdopen krochten in afgrijselijke trek.

De ene een spuitje, de ander dikke bocht.
Maar het was tocht om tocht om tocht om tocht.

Alleen misschien nog de randen van het gezicht
en rond de kassen trokken
de duistere lasso's van een uitheemse mogendheid
de vaalgroene gordijnen van de behandelkamer open en dicht.
Trek om tocht, tocht om trek,

al die aan het licht ontwende mensen,
al die afgeschreven soldaten van de geest,

kolder mag schilferen in het duister,
de roep klinkt van het duistere wortelbeest.

Zodra het licht begint te stortelen,
en de oudere meisjes van de leest raken, duivenharrie
weer begint over de oortel-geest,

de gedrongen kop
boven het lege met-je-zijn bekertje

zijn gaasbollenogen
die weer elke blik missen,
zijn geprevel over oortjes, de geesten ze die komen tellen, ja,
zodra de intercom a capella een wieglijedje gaat hortelen

*Slaap, slaap slaap aan gort,
de dood komt dansen in zijn schort.*

*Als ie komt zwieren in zijn boezelaar,
slapen we allemaal in elkaar.*

De dood duurt zo lang
als je een tijdje geen tijdje was.

Zo was de Mare een tijdje het tijdje
en sliep ze als een ark in Johanneke

Zo was Duivenharrie een tijdje het tijdje
en sliep hij in Dokter Melkhond.

Maar nu waart
het wortelbeest rond.

L.S.,
Dododonna

Onzignig, dat is het woord.
En dat je me kent in al je onzignigheid.

Jij, niet van deze wereld en niet-niet van deze wereld.
Niet van mij en niet-niet van mij-mij.

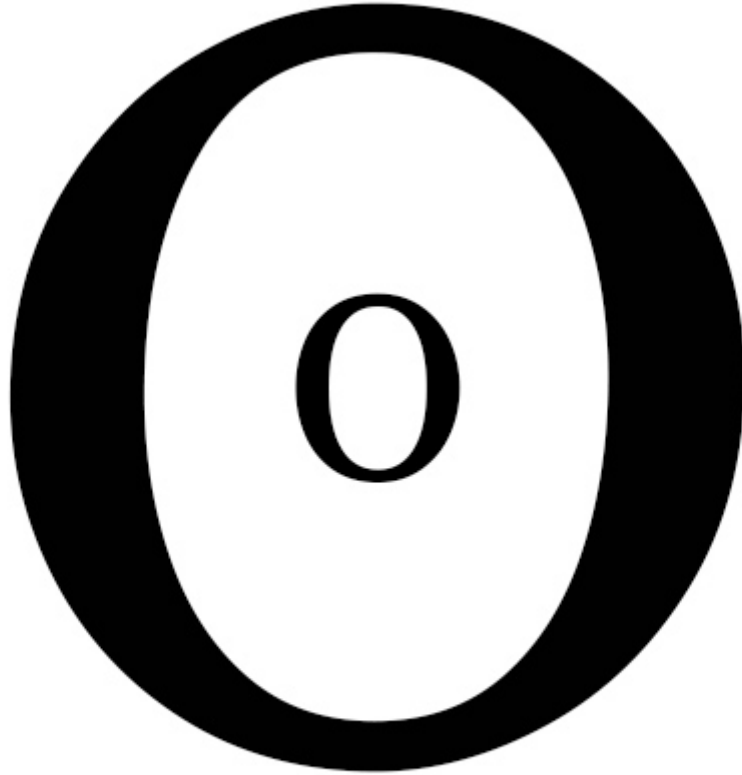
Ozizig, dat is wiewie het woord-woord.

Overal in het hof klauterden naai-me-nichies uit de grond
met de botjes zo gauw, knookjes zo biggel.

*Paddy Donn Rooney Barrie Cillian Douglas Faelan Keagan Micheal Nevan Quinlan Renan Darragh
Kevan Niall Riaan Shayn Alphonsus Colm Madden Oisin Seamus Baz Murphey Njal Odhran Oonagh
Phelim Raighne Rorey Shandon Toryn Troi Wise*

Rikkie zoekt zijn bal. Molly zoete klaver. Paultje kopjeduikelt over het gazon.
Finn het pesteltje, Desmond en Liam tik tikkie en kleine Terrence
lokt het papier van de bloemen met merg
zalend als witte honing.

Overal in de garade
klakken witte tintins in het donker
beschenen door het vuur van de hoge Oe-niks.

Wat een dorst, wat een zeefiere dorst!

(Zie je niet, mare
hoe zeefier de nekken van de vogels zijn,
mijn god, hoeveel vogel kan een nek dorsten?)

Pas door ruige wateren, pas door
de ruwste weer, en alles met die nek
die scheert van de dorst!

Voor de poorten van de hel
staan ze met hun ellenlange nekken
maar blijven fier in alle dorst!

Had El D00 D0 een rijzige, sierlijke nek
in plaats van zo'n bekrompen boontje,
dan was deze wereld niet de plek
waar hij zo dorstig kwam rooien.

O mare, zie me dansen,
droogvogelig van ellende!

Getjilp uit de hel
van een miljoen sudderende mussen!

*Maar Mare, de kip,
die heeft toch een lange nek?*

Die kunnen niet slikken, gooien
de kop naar achter gorgelen alles door.
Verschrikkelijk gegorgel!
Hels gegorgel!

Maar Mare, de kraan, kijk nou naar de kraan?

Wederspannige afvalvogel
die aan kraambedden zit schreeuwen
Kranen kunnen niet drinken, maat.

Een gek denkt zoiets.
Een gek met een hele lange kaars!

Dr Melkhond

goddeurlijk aan het zwarte gat van het Goddeurre.

Oudjes klampen zich aan hun bedden vast.

Oertouwtje dat uit de diepte knoopt.

De tintins kolken

met speelgoed in handen ouder dan de tijd.

Oog

met die hele, hele lange kaars.

Het wortelbeest baagt.

De tintins
strooien marekantjes
de maalstroom van Jareesha's ogen in
zoveel
het begint wetten, wetten, wetten,

*Dip dap dop
een kaars heeft hoofd noch kop.*

Jareesha's ogen zullen doven
als een vlam dooft op de sput van een lont.

Over het graf van Kloet-ne-bere
tost ze dan haar brandend haar!

Dan komt een engel de verstrooiing in:
leeg je hart van zijn sterfelijke dromen.

√

Slaffen, ik wil slaffen.
Ik wil slaffen tussen de appen.

Lekker slaffen tossen
de horige affe.

San Francisco, 1915

Een maagd met rode zonnebonnetjes
op de Lockheed die over de kermis zwaait,

Risin, Risin

lente rammelt al in de toesjes,
en je ziet de oerknal lopen
in een wereldgrote suikerspin,

strooi, som, strooi, som,
vleugels gieren, Bell rinkelt Watson,

haarwijken, toddeltjes, haarwijkende oortjes.

Strooi, som,

strooi, som. Maan, hoep de aarde rond
met het wadende gezicht van de zon

en bitterkrist op de moedertjes.

Raymaytush, de oorspronkelijke indianenstam uit die regio, en ook twee woorden die uit hun taal komen, sume = geven, en harwec = zingen.

Vernuft. Wat een danke avond.
Hoepel op, Todd, met je zingende oortjes.

Terwijl in de modulaire hoedenwereld
de toekomst door een draad kruipt, een séance
met overleden trommelstemmen.
Nee, jurk. We leven op de gris.

In het kinderrijk dobbelt God
met de zwaarste steen,
de goddelsteen, met enkel de goedele
zwaarte die hij zelf is.

Zoemolatie.

Assimulatie van hoed door hoed.

Lucht grijst en stervelt in de handelingen.

De lijn kraakt.

Alleen de tijd hoedt de tijd.

In de priffende pirmanocturne van Hoeperige Hullie
staakte de zoektocht naar de mallemijntjes,

hou ze binnen de perken, grijp ze in het klad. De een hangt
in de Dingelige Dingel te roetsen,
de ander staat plat te dollemonden
in het droemerige raam, mijnheer Gewricht met de Fortuinlijke Hoed.

Roselletjes, rosinetjes,
rondebontjes en kersteningen.
Hoempoepelamoos met de boemerang
armer dan de hersenen van de hersenen van de hersenen

1 bier Bruin O'Luinn

2 loeiende kobbelerende kinderwagens

De slothartjes kraken.

Geen pessimist ontdekte ooit het geheim van een ster,
maar een vertoornde entiteit
gooit bliksemstralen naar twee naakte in enorme frambozenbladeren
gehulde oerwezens die verschrikt naar de horizon ellefen

Eva, mijnheer,
Eva in haar frambozenvacht
ellefend naar de toekomst,

een hybride ras, een hybride boom,
het boerbanken van de wereld in alle papiervlees.
Ze wonen de aarde bij.

De groente van de jeugd groeit geschoold in de eigen verbloeming.
In het spruitige levensmorgen van de prille huizen de lootjes van het ongewisse
waarop het Vroege Geluk willekeurig zijn deelneming ent.

De oerjager staart in de genenpoel.
Niet als Narcissus, hij toont verbazing noch bewondering.

De ogen tonen jachtlust.
De blik troont in de eigen staar als de Keizerlijke Hoeder van een Lonk.

Woe yoy yoy, woe woe yoy yoy
Woe yoy yoy yo, yo yo woy yo, woe yoy yoy
Woe yoe yoe, woe woe yoe yoe
Woe yoe yoe yo, yo yo woe yo woe yo yoe

Een stok, een schoen, de witte verf van de tijd.

Wie heeft hier last van jatterige loopjes?

Het mooie van frequenties is dat ze niet verschrompelen.

Ze kunnen rekken, dimmen, ja zelfs tanen is erbij.

Maar een opgepropte frequentie?

Een verfrommelde frequentie?

En toch ziet de burger

wanneer de stem zich electrisch door een lijn frot

een storende kreukeldimensie

kreukelmensen met gedeukte mond, terwijl

er niets, ik herhaal, niets blokkerig of blikkerig aan is,

laat staan dat de tijd er fronselt. Frequenties pieken, de mond is sinusieus.

Hoe vaak
ging het uit spelevaren
in het rompslumpsloepje van het einde, op de koele
meren van Herensmeenij, elke keer, op de rand van ademnood

werd mijn lijf een dobber voor de wereld, de wereld dobberde
in de groteske oxeaan van het ruim

waaruit de zwerversgod Odee lodee de vossele
een mooie schelp poogt vissen
waar hij in kan trekken als een kleur

op kan rollen
in kan vloeien
op kan soepen o dee la dee

oppinkende papa
sta je weer in de tuin paardenbloemen te kruisigen
achter de ontfluissterde vederenmaan.

O vogeltjeskoorts die om de lul slaat.
Odee lodee de vossele.

Dans van gewichtloze mierkes, dan dans
ik wil in een dag de wereld om dansen

niet naar jouw smoel kijken!
Krukkig stilleventje van een vergeten azijschilder!

Astroslakkendon, Odee lo dee. Snick elke snick,
Odee lodee de vossele, voorze, de vaan.

Er zijn er die je zwerflust roemen,
eeuwige boterham, vrolijke vrijgezel,
ja de grote diepzinnige clown,
een man van vreugde en liedjes.

Ze houden van je in dit land,
verbrijzelen al hun kunstschaten voor je,
houden van jou in je eigen vuur,
waarin vonken kluchtig toneelspelen.

Denkend aan hoe de ruiten van een kroeg
in de winteravond gedempt gaan blozen
als een moment uit een vergeten jeugd.

Kom ie 's nachts nogmaals voorbij
op zijn zwartgloeiende skippiebal
in het roestende harnas.

De schors met zijn mierenelectriciteit,
vorkwerk. stropdas: amythist.
vorkwerk. stropdas: toermelijn.

Laagleventjes: puimsteen.
Laagleventjes: gruis.

De Staat, motor die voor oorlog trolt.
3-tactstaat: vrijheid, vreesheid, vraat.

Zonnepeertje in de zommzaal van de borst
waarin ongeloof rondzingt, sinds het als brood
bekorstte, omdat het rijzen moest, ik geloof
dat al het licht dat niet dorst naar zijn ringen,
niet in zijn stoor blijft of als waterkringen vlijst
gevangen blijft in sporen, onvrijle schijn,
naar het kwantjeskwade bloed, de aanplanter
van Addere is de gave, puntstralende lijn.

Het Lucifersmeisje

Tweekoppige gans:

Kijk hoe het maantje de bossen britst!

Hoe sneeuw zwacht op de stenen!

Moedertje valt, moedertje!

Moedertje:

Komen jullie binnen spelen, jullie worden oud.
Grijs, oud, taai, onze tijd schoolt in jullie.
Kom bij het vuur, meisje, hond, en wind.
Een doosje heb ik met vuurstokjes.

Wormen:

De zee slijpt, dus die zee die slijpt slijpt?

De zee slijpt koppig over onze staartjes.
Alle bottenwriemel, blijf in de grond!
We slijpen de doden klaar voor de hemel!

Godskelet:

Klik-klak klik-klak
kijk eens wat een ruimte.
Klik-klak klik-klak
het vlees is zwak.

De winterkoning telt in zijn poederhoofd
zijn poppenjaren in afgeschreven sneeuw.

Verdoofd liggen de bossen,
beneveld hooit de zon,
 een laatste zomerse dos krijgt
van de dool en rijp donst
nog op de bomen, weiden verschansen zich
achter kragen vorst, het ongewervelde
heit uit het geperforeerde,
op de kreek schaatst dorrend gras
tegen de in zichzelf kerende wind.

Er ijsberen zuchtjes,
 miniatuur-pokken vorkjeslicht
en op het gralig dek
krassen de ijzertjes, snerten de kraaien

naar Sint-Liduina, die diep onder het glas
 van glissers maant.

Op het ijs, in Breugel-snit, het trottelende kroost,
niemand vraagt naar de vogelval,
wie troost heeft aan geplette kraaien,
de stijfbevoren pappus van een knot,
de eeuwige koekgeest van de wind?

Het warrelt voort,
in de verte vonden de kraaloojjes van hoeves.
IJertjes vinden hun stijfleren klappers.

Maar één wichtje blijft dwalen
in haar grauw-gevilte jas,
met kleum in de handjes, en een blik
die nog onafgestreken was.

met de speld in haar knot, op haar koontjes
staalblauwe gloer van de vinster!

Ze zuivert op een hoeve aan,
het licht van de ramen, bergende gloed,
maag-mensen bij het mag-vuurtje

mag-mensen in de verterende molk
van een gemetseld moedertje.

Dan slaat de hond aan er is er een jarrig, recht uit de hel
maar het moedertje geeft geen mik er is
er een recht uit de hel jarrig.

Hoera! Hoera!
De zwavelhond spurt, warrig, schor.

En het moedertje komt schorren
en het vadertje komt schorren met de fles, hoera! Hoera!

Zwavelhond,
 vlamklokjes, gemetseld kindje.

En de potige zoon komt schorren.
Een maantje komt op, in salpeter gedrenkt.

Blaffende witte zwavelwereld
waarin vuurklokjes aanhangig beieren,
moeder wil de hond vermanen
een sirene breekt haar af,

afstand, weet je, is als de wind,
het dooft vuurtjes,
je vergeet van wie je nooit hield,

maar pappa bergt, met zijn fles van graniet
het vuur weer in zijn klokkendoosje.
De potige zoon versteend,

schaart in het glas, vlokken
wafelen tegen de ruit, de afstand,
weet je, is ritsig net als de wind.

Raai, wichtje, raai je stappen.
Een sikkeltje raant, de hondster komt wichelen.

Raai, raai je stappen.
Een waai zonnetje zal je sporen wissen.

*Open je mond
om een sprookje te worden,*

elk woord een vondeling
waarover de taal zich ontfermt.

Wind kaapt in de winde, in al het winduwe.
Wind raait in je wind, aan het winduwe kwijt.

de maan
tunnelt
eindeloos
in haar loepje,

poetelt
tussen
zerken

paast in de dwelm
over dolijke doden.

Moedertje:

Wat hoest daar in die hemelrook? Kindertjes, kom binnen.
De staar zit jullie al in ogen, de kreupel in jullie tred.

Kom toch binnen, smeeek ik jullie,
de dood parkt in de lucht!

Hond:

Af! Af! Wij zijn niet oud maar af!
Zie hoe we zwavelen tussen graven.
Zie hoe het sneeuwt! Op een draf

pazend over de stenen, af! Af!

Wichtje:

Alle moedertjes zijn van steen, alle moedertjes.
Maar hoor ik een lavamoeder
of eentje van kristal? Wind, wind,
geef ons raai, we dansen blind
wormen slijpen onder mijn voetjes!

Wind:

Sshhhttt. In het zandsteen zingt de huid, die uit sterren gelooïd is.
In barnsteen zingen de nieren, de zon uitknijpend als een citroen,
een waterval over hooghartige kiezels, die kwinkeleren
als de volle schatkisten van een schraapachtige reus!

In de schist zingt de suiker van een suikerplaneet
waarhinne suikermannetjes zoet-fluitend rondsukeren.

Moedertje:

Schist! Ik ben van Schist!

Wind:

Ssshhttt. In kalk poederen ogen de ogen, stuif-eens-in.
En in oogmuilen-mul gruiſt de stoffige blik!
In het graniet zingt de fles! De ondoordringbare fles!
De vadertjes, de vuurtjes!

Wichtje:

De dood heeft ons bedekt met zijn bleke zwavel.
Immuun voor de klokken arsenicum en rook.

Stenen verzamelen zaden en wolken,
skeletten van leeuweriken en schemerwolven.

Het is voorbij.
Kou sponst mijn botten, de gramme rijp mergt
door mijn knoken en tere schouderbladen,
hoeveel schouders heeft een boom?

*Knokelbomen, wit, tegen een witte horizon. Hun bladerloze kruinen
vertakken zich in een onmogelijk gradient.*

Boom:

Honderden, duizenden schouders,
maar de takken scheuren in het ruim!

Graatdieners! Luister naar de wolfswind,
hoeveel steden aan het infuus der wolken,
vrorre, vrorre wind! Mijn stem is van papier!

Wind/Wolf:

Berust, berust, ik tank maneschijn.

Knokelboom/Skelettenkoning:

Ach, de slopen van de wind
over witbevoren staakjes.

Laat het beminnelde zijn loop,
zorg voor dit begeven wichtje.

Wind:

Shhhhhht! Shhttttt!

Moedertje:

Het huis gloeit, goede koorts zit in de haard.

Och wichtje, kom loos,
goede koorts zit in de haard, allermoedertjes breekt aan,
allervuurtjes, allerslangen. De vergetelheid wakt
hier nog op de trommeltjes, mijn kind!

Ganzenbord:

Vak vier. Tussen blauwe madeliefjes en kruidjes-roer-mij-niet
broed het moedertje, dat achterdochtig omkijkt.

Gans:

Een lang gebeelde dweele!

Een brand-fack!

Een meel-fack!

Een torf-fack!

Vader, met zijn fles van graniet, werpt een steen.

Ganzenbord:

Een. Het Bruggetje.

Beduile! Beduile!
Beduil ons, O Heer!

Wicht:

Ik strompel blind gerimpeld met staar
in de kijkers op 't huisje aan.

Naar binnen, naar binnen,
mijn buikje moet aan 't buiten gaan.

Oma (wolk):

We leven allemaal in de schrooi.

Moedertje:

Kom binnen, kindertjes, jullie worden oud.
Het vuur is warm, de koekjes groot, de tafel vol.

Vadertje (rookt als een mol):

Hoopjes, hoopjes,
dobbelen door de grond.

Glazen staan van de slokjes bol,
en een bedje zaagt in de hoede.

De zonnegong galmt.
De honger wast.

Sneeuw zwachtelt
boven de huizen.

Koorts kraamt in de haard,
kou maant de zomen, trekt

een blinde kille maart
aan fukkels.